

Žebrácký princ

Příběh Lichometa a jeho darů od daedří paní Namiry

ohleď někdy na žebráky, ty nebohé ztracené duše, jež společně s námi obývají naši zemi. Najdeš je v každém městě. Většina jich je tak chudá, že vlastní jen oděv, který mají na sobě. Jedí zbytky, jež my ostatní odhodíme. Občas jim hodíme minci, abychom nemuseli příliš přemýšlet o jejich údělu.

A nyní si představ, jaké asi bylo mé překvapení, když jsem vyslechl příběh o žebráckém princí. Nedokázal jsem si představit, jak by mohl být žebrák princem. Teď ti onen příběh převyprávím, milý čtenáři. Odehrává se v prvním věku, kdy bohové chodili po zemi jako lidé a v divočině se beztravně potulovaly daedry. Bylo to ještě předtím, než byly všechny uvězněny v Zapomnění.

Kdysi žil muž jménem Lichomet. Nebo to možná byla žena. Příběh je psán ve starém jazyku a dává si záležet, aby z něj skutečné pohlaví nebylo poznat. My ho však zde považujeme třeba za muže. Tak tedy, Lichomet byl třináctým dítětem jednoho z králů Valenského lesa. Neměl tedy naději, že by kdy usedl na trůn nebo zdědil nějaký větší majetek.

Odešel proto z paláce, aby si bohatství a slávu vydobyl sám. Po mnoha dnech a nocích strávených na nekonečných lesních cestách a v malých vesničkách potkal Lichomet tři muže, již stáli kolem žebráka. Žebrák byl od hlavy k patě zahalen v hadrech, nebyl vidět ani kousek jeho těla. Muži ho zjevně chtěli zabít.

S výkřikem vzteku a rozhořčení se Lichomet na muže vrhl s taseným mečem. Byli to prostí vesničané jen s vidlemi a kosami, takže před ozbrojeným mužem s mečem okamžitě utekli.

Tisícere díky za záchranu, zasípal žebrák zpod hromady smradlavých hadrů. Lichomet ten puch téměř nemohl vydržet.

Jak se jmenuješ, nebožáku? zeptal se Lichomet.

Jsem Namira.

Na rozdíl od vesničanů byl Lichomet učený. Jim to jméno nic neříkalo, pro něj však představovalo příležitost.

Ty jsi daedří paní! vykřikl Lichomet. "Proč jsi dovolila těm mužům, aby tě obtěžovali? Mohla jsi je zabít jediným slovem."

Těší mě, žes mě poznal, zaskřehotala Namira. "Vesničané mi spílají často. Jsem ráda, když mě lidé poznávají podle mých vlastností, když už ne podle jména."

Lichomet věděl, že Namira je daedří vládkyně všeho hnusného a odporného. Jejími věrnými služebnicemi byly lepra, sněť a podobné odporné choroby. Ale kde by jiní viděli nebezpečí, spatřoval Lichomet šanci.

Ach, velká Namiro, dovol mi, abych se stal tvým učedníkem. Žádám jen, abys mi dala moc získat si bohatství a jméno, které bude žít celé věky.

Ne. Chodím světem sama a žádného učedníka nepotřebuji.

Namira se začla belhat pryč, ale Lichomet se nedal odradit. Vydal se za ní a nespustiv ji z očí, znovu a znovu žádal o přijetí do učení. Po celých 33 dní a nocí Lichomet vytrval. Namira mlčela, Lichometův hlas však byl neodbytný. Konečně, 33. dne, už byl Lichomet příliš ochraptělý, aby dokázal mluvit.

Namira se ohlédla na náhle ztichlou postavu. Lichomet klečel v blátě u jejích nohou, otevřené dlaně zdvižené v tiché prosbě.

Zdá se, že jsi nakonec přece jen dokončil učednictví v mých službách, prohlásila Namira. "Nyní splním tvé přání."

Lichomet se zaradoval.

Dávám ti moc nad chorobami. Můžeš se z vlastní vůle nakazit libovolnou chorobou a podle své vůle ji změnit. Choroba však vždy musí mít nějaké viditelné příznaky a vždy musíš mít alespoň jednu.

Dávám ti moc nad soucitem. Můžeš vyvolat soucit v každém, kdo tě spatří.

A konečně, dávám ti moc nad lhostejností. Můžeš způsobit, že ostatní budou zcela lhostejní k tvé přítomnosti a budou tě přehlížet.

Lichomet byl zděšen. To nebyla moc, která by mu mohla přinést bohatství. Bylo to prokletí, jedno strašnější než druhé, ale dohromady přímo nepředstavitelné.

Jak si mám s tak strašnými dary získat bohatství a proslulost?

"Stejně jako jsi 33 dní a 33 nocí prosil u mých nohou, tak nyní budeš prosit o své živobytí ve městech lidí. Tvé jméno se stane mezi tamrielskými žebráky legendou. Příběh o Lichometovi, žebráckém princí, si budou předávat po celá pokolení.

I stalo se, jak Namira předpověděla. Lichomet byl neodolatelným žebrákem. Nikdo se na jeho zoufalství nedokázal dívat, aniž by pocítil nezvladatelnou touhu hodit té shrbené postavě minci. Zjistil však také, že moc nad lhostejností mu zpřístupnila tajemství všech království. Lidé nevědomky mluvili o důležitých věcech tam, kde je Lichomet mohl slyšet. Nakonec věděl všechno o všech lidech ve městě.

Ještě dnes se říká, že když opravdu chceš něco vědět, měl by ses jít zeptat žebráků. Mají oči a uši všude a znají všechna malá tajemství každodenního života měst.

Skyrim.4fan.cz